

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **Z. D.**
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2017, čj. OAM-487/ZA-ZA14-P10-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2017 žalovaný vyslovil nepřipustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a řízení zastavil, s odkazem na ust. § 25 písm. i) tohoto zákona.
2. V rozhodnutí žalovaný uvedl, že současná žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu je již druhou v pořadí, popsal, že žádala již v prosinci 2005, správní orgán rozhodl dne 9. 11.

2006 pod čj. OAM-2301/VL-10-K01-2005 tak, že mezinárodní ochranu neudělil. Krajský soud zrušil jeho rozhodnutí a vrátil mu věc k dalšímu šetření ve věci možného dvojího občanství žalobkyně, následně bylo vydáno nové rozhodnutí žalovaného, a to dne 21. 12. 2009, následná žaloba byla soudem zamítnuta a kasační stížnost Nejvyšším správním soudem v Brně dne 31. 5. 2011 pod čj. 6 Azs 6/2011 zamítnuta pro nepřijatelnost.

3. Žalovaný dále uvádí, že žadatelkou uváděné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jejího státního občanství, či důvodů, pro něž měla mít obavy v případě svého návratu do země svého státního občanství, kterou je vyjma Uzbekistánu rovněž Ruská federace, jejíž státní občanství přijala v r. 2003, tím méně pak svědčících o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů § 12 či hrozbě vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

II. Žalobní argumentace

4. V žalobě žalobkyně namítala porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to zejména v §§ 3, 50, 52 a 68, namítala, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, namítala nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, s tím, že posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustné je nesprávné.
5. V doplnění žaloby pak poukázala na značný časový odstup od hodnocení její první žádosti o udělení azylu v r. 2005, je toho názoru, že došlo k zneužití jazykového výkladu právní normy proti jejímu smyslu, když zjevným účelem daného ustanovení je to, aby nedocházelo k zatěžování správních orgánů žádostmi stejných osob v krátkém časovém intervalu, kdy by nebylo možné realizovat jejich vycestování z území. Nelze říci, že každý cizinec má právo jen na podání jedné žádosti a poté se již bude nacházet ve zpřísněném režimu pro opakované žádosti. Od doby první žádosti žalobkyně došlo k zásadním změnám v právu mezinárodní ochrany, zejména v důsledku transpozice směrnic Evropského parlamentu a Rady EU, např. se vytvořil nový institut doplňkové ochrany a nové procesní záruky. Čl. 33 směrnice Evropského parlamentu a Rady EU 2013/32/EU stanoví, že žádost je následnou žádostí v případě, že se v ní neobjevily žádné nové skutečnosti či zjištění, týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU. Žalobkyně je přesvědčena, že právě časový odstup mezi oběma řízeními musí být chápán jako podstatná změna skutkového stavu a tento fakt není nutné nijak dokládat. Pokud by soud tento závěr nepřijal, měl by položit Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie ve znění Lisabonské smlouvy. Žádost žalobkyně v r. 2015 nemohla být posouzena podle kvalifikační směrnice z r. 2011.
6. K problému státní příslušnosti pak žalobkyně uvedla, že je státní občankou Uzbekistánu, její cestovní doklad Ruské federace je již 7 let neplatný, takže toto státní občanství pozbyla a nelze ji toto občanství automaticky přičítat, správní orgán toto její tvrzení nijak nevyvrátil. Považuje za potřebné zohlednit, jak státní občanství vnímá mezinárodní právo, zde pak odkazuje na rozsudek Mezinárodního soudního dvora z 6. 4. 1955 ve věci Nottenbohn, podle něhož mezinárodní soudnictví upřednostňuje opravdové a faktické občanství, udělené na základě skutečného pevného pouta, se zohledněním dalších skutečností, jako je obvyklé bydliště, okruhy a zájmy jednotlivce, rodinná pouta, účast na veřejném životě v dané zemi apod.. V Ruské federaci žalobkyně nepobývala, nemá tam trvalé vazby, neúčastní se tam veřejného nebo společenského života, její nárok na udělení

azyly ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azyly tak musí být vykládán v souladu s úmluvou o právním postavení uprchlíků. Dle Ústavy ČR je tedy potřebné hledět na žalobkyni jako na státní občanku Uzbekistánu.

7. Žalovaný konstatoval další tvrzení žalobkyně o údajném zájmu úřadů Uzbekistánu, o němž se měla dozvědět telefonicky od syna, žijícího na Ukrajině, za nepodložené, ale nezabýval se jím. Žalobkyně se přitom nachází v tíživém stavu důkazní nouze a žalovaný by měl považovat její tvrzení za pravdivé. Nebyl zjištěn řádně skutkový stav její věci, je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Správní orgán reagoval na žalobní námítky písemným vyjádřením ze dne 8. 6. 2017, popřel oprávněnost těchto námitek, odkázal na písemnosti, založené ve správním spise, samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že si opatřil potřebné podklady pro posouzení věci a postupoval v souladu se zákonem o azyly i správním řádem.
9. Zdůraznil, že žalobkyně žádá v ČR o mezinárodní ochranu podruhé, zem původu opustila v r. 2005, a to přes Polsko, kde rovněž žádala o azyl. Žalovaný vycházel při hodnocení případu z vlastních sdělení žalobkyně, tato neuvedla žádnou novou skutečnost, která by bez jejího zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení. Především poukazovala na údajný zájem úřadů Uzbekistánu, o kterém se měla dozvědět telefonicky od svého syna, žijícího na Ukrajině. Zpětně vyvozuje tento zájem stran zničených dokumentů její zemřelé dcery, jejich obsah však nezná. Toto tvrzení správní orgán zhodnotil v kontextu pobytové historie žalobkyně na území ČR (svoji druhou žádost o mezinárodní ochranu podala po neúspěšné žádosti o trvalý pobyt v ČR), tedy ho hodnotil jako spekulativní a účelové a neshledal jej jako novou skutečnost pro meritorní posouzení. Žalobkyně tvrdí, že je pouze občankou Uzbekistánu, jelikož vlastní pouze uzbecký platný cestovní doklad, ruský již pozbyl platnosti. Toto je však v rozporu s jejím dřívějším sdělením v předchozím řízení, kdy uvedla, že v r. 2003 jí bylo uděleno státní občanství Ruské federace, přičemž pozbytí platnosti cestovních dokladů není obecně zákonným důvodem k pozbytí státního občanství.
10. Správní orgán je přesvědčen, že na str. 3 – 5 žalobou napadeného rozhodnutí přehledně a podrobně porovnal a zhodnotil první žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu, kterou podala na zdejšího území 23. 12. 2005 s její druhou žádostí. Po posouzení důvodů, na základě kterých se žalobkyně domáhá opětovného meritorního posouzení své věci, dospěl žalovaný k závěru, že nevidí důvod pro odlišné posouzení a přistoupení k novému meritornímu posouzení věci na základě žalobkyní sdělených skutečností. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 11. 6. 2009, kdy pod čj. 9 Azs 5/2009 se soud zabýval otázkou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu. Zdůraznil zejména, že *„hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na jedné straně garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“*. Žalovaný je přesvědčen, že ve světle uvedené judikatury zhodnotil žádost žalobkyně souladně se zákonem.

11. Žalovaný zhodnotil, že žalobkyně neuvedla v aktuální žádosti žádné skutečnosti, které by bylo možno posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu, kterými by se měl opakovaně meritorně zabývat. Pokud tak jde o právní kvalifikaci případu žalobkyně, žalovaný nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřípustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které by žalobkyně bez vlastního zavinění nemohla sdělit v průběhu předchozího řízení a které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení věci. Přitom správní orgán neopomněl posoudit, zda v Uzbekistánu či v Ruské federaci došlo k takovým zásadním změnám situace, které by mohly opodstatňovat novou žádost žalobkyně. Zde pak odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2014, čj. 1 Az 22/2014, z něhož vyplývá, že *„institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele“*.
12. Správní orgán konečně nesouhlasí s žalobním tvrzením, že již pouhý časový odstup od první a druhé žádosti představuje podstatnou změnu skutkového stavu, když došlo k zásadním změnám v právu mezinárodní ochrany. Poprvé bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně 9. 11. 2006, tedy v době, kdy již byla do českého právního řádu transponována kvalifikační směrnice, a to novelou zákona o azylu č. 165/2006 Sb., s účinností od 1. 9. 2006, čímž došlo k zavedení institutu doplňkové ochrany. Stejně tak se pak institutem doplňkové ochrany žalovaný zabýval i v následném opětovném rozhodnutí ze dne 21. 12. 2009, následně jeho postup a vyřízení jako správné konstatoval i NSS v r. 2011. Žalobkyně proto nebyla zkrácena na svých právech a žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 5. 2015, uvedla, že je státní občankou Uzbekistánu, ruské národnosti, její rodiče již zemřeli, je rozvedená. Na Ukrajině žije její syn a dva bratři, sestra a další bratr žijí v Ruské federaci. Ke svému pobytu před příjezdem do České republiky žalobkyně uvedla, že od srpna 2004 žila ve Lvově na Ukrajině, v prosinci 2005 odjela do Prahy. V květnu 2005 pobývala asi dva týdny v Uzbekistánu a v říjnu 2013 týden na Ukrajině. Konkrétní náboženství nevyznává, nikdy nebyla politicky organizována. Má VŠ vzdělání obchodního směru, má již nárok na starobní důchod v Uzbekistánu, žádnou dávku nepobírá. Materiálně ji pomáhá syn. K důvodům opuštění vlasti uvedla, že v květnu 2005 byla naposledy v Uzbekistánu, kde ale již dříve pro ně byla nedobrá situace. Na ruské ambasádě jí vydali ruský pas na 5 let, aby tam mohla odjet, kdyby si tam pořídila bydlení a majetek, měla by ruské občanství. Ona ale této možnosti nevyužila a odjela na Ukrajinu, kde si vyřídila vízum do ČR a odjela přes Polsko do ČR. Její dcera měla v Uzbekistánu problémy, došlo k nepěkným událostem, když žádala poprvé o azyl, nebyla vůbec schopna o tom mluvit. Když se jí někdo zeptal na dceru, začala brečet. Dne 26. 8. 2004 přišla dcera domů a řekla, že musejí odjet, byl to den jejich narozenin, které chtěly oslavit, měly zajednaná místa v kavárně. Žalobkyně neměla do té doby v úmyslu Uzbekistán opustit. Kamarádi dcery se zabývali politikou, ukrývali se, jednoho zabili

v Singapuru, druhého zavřeli. Dcera řekla, že musejí ihned odjet, obvolali letiště, nebylo jednoduché sehnat letenku. Dcera neměla vyřízené ruské občanství jako žalobkyně, sehnala letenky do Kyjeva a do Lvova. Žalobkyně měla ale i vlastní problémy, pracovala na celnici a tam měli podezření, že dcera má vztah k politickým aktivistům, chtěli žalobkyni ze zaměstnání vyhodit. Žalobkyně měla na starosti sklad, zfalšovali její podpis na nějakých dokumentech, probíhalo vyšetřování, žalobkyně se obrátila na soud, vyšetřovatel jí řekl, ať si vezme advokáta, což ji vyděsilo, to by již znamenalo, že jde o vážnou věc. Advokát s ní mluvil, jako kdyby už bylo jasné, že dostane rok podmínku, obrátila se na jinou advokátku, která vymohla, že se jí vyšetřovatel omluvil a dokonce ji chtěli přijmout zpět. Vzali ji, ale v takových podmínkách již nebylo možné pracovat, dceru stále volali k výsledkům a problémy měl i syn. Žalobkyně odletěla na Ukrajinu, kde žila do konce r. 2005, v r. 2013 jela za synem na Ukrajinu. O mezinárodní ochranu žádá proto, že se nemá kam vrátit, má obavy, že by měla problémy v Uzbekistánu, tam neuznávají promlčecí dobu, dcera odtamtud odvezla červené složky, žalobkyně nevěděla, co v nich je. Po její smrti je spálila, protože pochopila, že dcera měla velké problémy. Když byla žalobkyně již v ČR, synovi telefonovali a chtěli nazpět něco, co jim nepatří, syn řekl, že neví, o čem mluví, že nic nemá. Žalobkyně si myslí, že chtěli ty složky. Žádala zde o azyl, poté o povolení k trvalému pobytu, měla vízum pro strpění, chce prožít klidné stáří, ani syn nechce zůstat na Ukrajině, přemýšlí o Izraeli. Dále žalobkyně sdělila, že proti ní nikdy nebylo vedeno trestní stíhání, bojí se ale uvěznění, nevzdala se uzbeckého občanství, nechtěla, aby je vypátrali. Mohli by zjistit, že žádala o azyl v zahraničí, měla by problémy, mohla by být souzena za vlastizradu. Lidé, kteří odjeli z Uzbekistánu do Ruska a vzdali se uzbeckého občanství, měli v případě návštěvy příbuzných a návratu problémy.

14. V průběhu pohovoru dne 25. 5. 2015 žalobkyně sdělila, že ruskému pasu vypršela platnost, má u sebe jen uzbecký. Ruský pas jí vystavili s ohledem na její žádost asi z r. 1993, na ambasádě ji vyhledali a vyšli jí vstříc, doklady jí poskytli i pro syna, pro dceru nikoliv. To proto, že v r. 1993 podala žádost jenom za sebe a syna. Dcera měla jen uzbecké doklady, žadatelka a syn i ruské. Naléhavé to bylo v r. 2003 u syna, u žalobkyně vznikla naléhavá potřeba až právě v souvislosti s problémy dcery v r. 2004. Syn cestoval do Ruska, kde získal občanství asi až po roce a půl. Syn studoval právnickou fakultu a pracoval v italské společnosti, kde si jednou pořezal ruku, měl pracovní neschopnost. Ředitel byl bratrem bývalého generála KGB, chtěli se ho zbavit a tlačili na syna, aby řekl, že s ním měl konflikt a on ho pořezal. Žalobkyně to řediteli sdělila, ten nechal syna pobývat v určité místnosti až do jeho odjezdu, když odletěl, ještě ji několikrát zvali k výslechu, chtěli vědět, kde se syn nachází. Sdělila, že je v zahraničí, ale neví, kde. Od konce r. 2004 žije syn na Ukrajině, má ruské občanství. Ke svým problémům sdělila, že je nejdříve nebrala vážně, zfalšování jejího podpisu bylo patrné, vyšetřovatel ale chtěl, aby se přiznala, že dostane nízký trest. Advokátka, na kterou se pak obrátila, docílila i toho, že byli slyšeni svědci a žalobkyně byla přijata zpět. Pracovala i s tajnými materiály, bylo potřebné, aby tam pracovali prověřeni lidé a ona byla kvůli synovi vyslýchána na policii. Na pracovišti ale byly různé machinace, odešla pak na vlastní žádost. Pak již nemohla najít práci, pomáhal jí bývalý manžel, prodávala i kosmetiku, bydlela ve vlastním bytě v Taškentu s dcerou. Dcera pracovala pro nějakého syna ministra jako ekonomka, měl v Taškentu nějaké restaurace, ten zabíjí a zavřený kamarád měl nějaké spojení s politiky. Odletěla na Ukrajinu, kde měla žalobkyně bratra. V květnu 2005 jela do Taškentu prodat byty, sousedka jí pomohla sehnat kupce, v této době neměla žádné problémy, nabízeli jí

návrat do práce, toto odmítla. Na Ukrajině jí zemřela dcera, žalobkyně na tom byla psychicky špatně, chtěla do Izraele, ale nastal problém, tak požádala o české vízum. Toto obdržela a známí jí poradili, aby požádala o azyl, ona do té doby nevěděla, o co jde. K nové žádosti o mezinárodní ochranu pak žalobkyně sdělila, že žádala o povolení k pobytu, ta žádost byla zamítnuta, obdržela vízum na strpění, v Praze si změnila adresu, dostala výjezdní vízum, které jí neprodloužili. Požádala tedy o mezinárodní ochranu, aby nemusela vycestovat. Kdyby se vrátila, jistě by ji zavřeli, za to, že žádala o azyl, což je vlastizrada. Tam to již vědí, že tu žádala, její sestra řekla, že je v Praze. Na internetu se dočetla, že se to nějakým lidem stalo, ona sama problémy neměla, ani zdravotní.

15. V průběhu dalšího pohovoru dne 21. 9. 2015 žalobkyně uvedla k dotazu správního orgánu, aby vysvětlila, proč nyní uvádí, že má jen uzbecké státní občanství, když dříve tvrdila, že má i ruské, že vždy měla uzbecké občanství, protože tam žila, ale v r. 1993, když se schylovalo k nepokojům, Rusové měli možnost obrátit se na velvyslanectví a požádat o občanství a odjet žít do Ruska. Zaregistrovali se, ale k nepokojům nakonec nedošlo, takže nikam nejeli. V r. 2003, když syn potřeboval odjet, vydali jim na základě tehdejší žádost pas na 5 let, neměli tam ale bydliště. Ruský pas už dnes neplatí, žádost o ruské občanství obnovili v r. 2003 jen kvůli odjezdu syna, ona žádala o ruský pas jen proto, aby mohla odjet. Byla se kvůli jeho prodloužení zde zeptat na velvyslanectví, ptali se, zda chce odjet, sdělila, že ne, tak se ptali, na základě jakého povolení zde žije, řekli, že má problém. Neví, jestli to bylo v r. 2009 nebo 2011, doufala, že tu dostane azyl. Jeho platnost zřejmě skončila v r. 2008, neví, kde je, stěhovala se. Měla pas ruský proto, že na Ukrajině by jí vízum do uzbeckého nedali, jenom do ruského. Ale neměla pobyt, ruský pas jí nemohli prodloužit, v r. 2013 vše vyřizovala na uzbecký doklad. K dotazu, proč neopustila území ČR po neúspěšné žádosti o azyl, uvedla, že nechtěla nikdy do Ruska, přijela do ČR. Její dva sourozenci odjeli do Ruska dříve než žalobkyně. Syn dostal občanství v Rusku v r. 2004, oženil se a má rodinu na Ukrajině, tam má povolení k pobytu. Po skončení prvního řízení podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu, o toto se soudila, dostala výjezdní vízum, nic jí nechtěli prodloužit, proto požádala o azyl, nechce se vrátit ani do Ruska, ani do Uzbekistánu, zavřeli by ji, syn se stýká s dcerami její sestry, ty mu řekly, že úřady kontaktovaly jejich matku, ta jim řekla, že žije v ČR. Od smrti dcery se s příbuznými nestýká. Dcera zemřela na tuberkulózu, synovi volali, že má něco, co mu nepatří, věci dcery museli spálit, ale byla mezi nimi taková červená složka s čísly a anglickým textem, možná, že hledali toto. Bylo to skryté číslo z Uzbekistánu. Synovi volali před dvěma roky, ostatním možná dříve.
16. Ve správním spise se nachází žádost žalobkyně z r. 2005, včetně provedených pohovorů a rozhodnutí ve věci, jak uvedena v bodě 2. Jsou přítomny podklady, citované na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí.
17. Z ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu plyne, že řízení se zastaví, pokud je žádost o mezinárodní ochranu nepřijatelná. Ustanovení § 10a písm. e) tohoto zákona upravuje nepřijatelnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena ministerstvem jako nepřijatelná dle § 11a odst. 1. Toto citované ustanovení pak upravuje postup v případě podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy ministerstvo nejprve posoudí její přijatelnost, a to, zda žadatel uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které – a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b)

svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů, uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

18. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
19. Krajský soud dospěl po přezkoumání věci k závěru, že aktuální žádost žalobkyně byla podána, a to na základě skutečností, které sama vypověděla, z důvodu toho, že jí hrozilo vycestování do země původu poté, co neúspěšně požádala o mezinárodní ochranu, poté o povolení k trvalému pobytu. Tyto skutečnosti plynou z bodu 13 – 15. Protože jasně neuvedla jakkoli azylově relevantní důvod pro odjezd z Uzbekistánu, soud mohl dospět pouze k závěru, že se žalobkyně obává návratu z důvodu případného uvěznění, které by jí mohlo hrozit v případě, že by se navrátila jako neúspěšný žadatel o azyl. Soud však nemohl přehlédnout, že ve své žádosti o azyl z r. 2005 žadatelka jako jediné státní občanství označila Rusko, jako důvod své žádosti uvedla, že z Uzbekistánu odjela, protože neměla stálé zaměstnání a měla špatné ekonomické podmínky, z Ukrajiny odjela do ČR, protože bratr se rozvedl a jeho bývalá žena stále psala udavačské dopisy na finanční úřad. V rámci pohovoru v r. 2006 uvedla, že má uzbecké i ruské občanství. Soud uložil správnímu orgánu, aby otázky občanství žalobkyně dále precizoval, bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2009, kde žalovaný popsal skutečnost, že její dvojí občanství nelze vyloučit a toto zdůvodnil na str. 5 tohoto rozhodnutí. Jak nastínil soud v bodě 2, věc byla Nejvyšším správním soudem dořešena v r. 2011, kdy již byl její ruský pas propadlý, a to 3 roky, na závěru soudů o nerelevanci jejích důvodů pro azylové řízení to však nic nezměnilo. Proto nyní krajský soud žalobní námitku ohledně tohoto tvrzení považuje za nadbytečnou.
20. Z žalobních námitek vyplývá toliko obecný poukaz na tok času v případě žalobkyně, soud tedy může též pouze obecně uzavřít, že v případě žalobkyně nemá žalobní tvrzení s poukazem na jednotlivé směrnice EU větší vliv na možný postup žalovaného v dané věci. Z žaloby nijak neplyne, co konkrétně by měl správní orgán ve věci žadatelky meritorně zvažovat, neboť její popis situací opuštění jak Uzbekistánu, tak Ukrajiny je poněkud v toku času odlišný, v žádném případě však neuvedla nic zásadního, co by mohlo znamenat uplatnění nových skutečností pro mezinárodní ochranu zásadního charakteru ve smyslu § 11a zákona o azylu. Naopak, za zásadní lze považovat její zmínku o důvodu současné žádosti, který je evidentně účelový, a to v souvislosti s tím, že neudělením trvalého pobytu na zdejšího území byla vystavena, bez podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, případnému výjezdu do výše cit. států. S tímto problémem se žalovaný vypořádal na str. 4 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí, připomněl, že situace, kdy žalobkyně neřešila platnost svých dokladů nemůže vést k udělení mezinárodní ochrany, neboť ta má své jasně a taxativně stanovené podmínky.
21. Z uvedených důvodů proto soud po přezkoumání věci nemohl přisvědčit důvodnosti žaloby a jejích tvrzení, žaloba byla proto, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítnuta.

V. Náklady řízení

22. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy soud přiznává náhradu nákladů řízení účastníkovi, který byl ve věci úspěšný, žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, proto soud nepřiznal toto právo žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. prosince 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně